ANUL XI. No. 1228 — 6 PAGINI 6 LEI — Vineri 11 August 1933

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe șase luni 500
Telefon redacție: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI și VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREȘTI.
Directori: E. EMILIAN și E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPĂ TARIF
Telefon administrație: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

De vorbă cu d. ministru Viorel V. Tilea

Preşedintele Federaţiei Române de Football, un polisportiv consacrat, ne istoriseşte din trecutul său sportiv şi ne expune ideile sale pentru viitor

După entuziasmul Balcaniadei; după ce triumful culorilor noastre electrizase o asistență — înebunită — de 30.000 de oameni care urlau laolaltă gloria footballului românesc; după ce, pentru prima dată în istoria tinerei noastre mişcări sportive, oficialitatea toată *lua parte efectiv la izbânda românească, asistând, încurajând, decorând, felicitând; ne exprimam aci chiar, în coloanele «Gazetei», scepticismul nostru întristat, nuanțat de o uşoară ironie în ceeace priveşte calitatea de durată a entuziasmului oficial. Ziceam anume, că oamenii noştri politici, guvernul, pătura conducătoare însfârşit, acei ce dregătoresc această țară s'au lăsat târâți de bucuria generală; că antrenați de voioşia copilărească a Marelui Voevod Mihai, sau făcuți atenți de încordarea plină de grijă cu care M. S. Regele gratifica sportul românesc urmărind etapă cu etapă laurii culeşi pe gazonul dela O. N. E. F., făceau* bonne mine a mauvais jeu *şi simulând o excesivă preocupare pentru balonul rotund acordau sportului în general, o atenție pe care nimic din atitudinea lor trecută nu lăsa să se întrevadă.*

Zădărnicie — spuneam noi. Să treacă puțin zilele de bucurie, să se aşeze iară la fund pietrele smulse din matcă de şuvoiul gălăgios, să se linişteascä apele mari, şi totul va reintra în normal. Adică oamenii de stat la trebile publice şi sportivii la pasiunea lor. Iar sărmanul sport va continua să-şi urmeze calea lui bătătorită din greu, luptând să străbată pas cu pas un drum în care fiecare victorie a fost smulsă cu prețul a nenumărate şi penibile eforturi, datorite în mod exclusiv singurei inițiative private.

Dar, iată că ne-am înşelat. Şi suntem fericiți că o putem constata. Fericiți că o putem clama. Căci sportul românesc a intrat în perioada celor şapte vaci grase şi plină de făgăduințe îi va fi calea de aci înainte.

D. Viorel V. Tilea, subsecretarul de stat la Preşidenția Consiliului de Miniştri, solicitat fiind, a acceptat cu bucurie să candideze la Preşidenția Federației de Football. Şi ales în unanimitate fără contracandidat *(căci în fața unei astfel de candidaturi orice veleităţi au amuțit) d-sa înțelege să asigure conducerei celui mai popular dintre sporturi pe lângă* átout-*ul competenței sale de vechi şi încercat sportiv şi prestigiul omului de stat, aureolat de putința încurajării oficiale a sportului până acum atât de urgisit.*

M'am dus la d. Tilea, împins şi de dorința de a reliefa, prin vârful peniței mele, pentru lumea sportivă românească, personalitatea noului sosit — nu în sport ci printre conducătorii săi — dar şi reținut de o oarecare sfiiciune. Negreşit un ministru este un om ca toți oamenii. Şi acest lucru n'avea, doar, în el nimic extraordinar. Dar cine spune ministru îşi închipue numai decât un om oficial, un om politic, însfârşit un om încorsetat în toate şireturile protocolare, înmănuşat, înghețat, decorat şi... grav.

Şi, mărturisesc că sunând la uşa casei din str. Andrei Mureşanu pe care o străjuia placid un gardist anacronic, un sentiment ciudat îmi strângea inima: ce-o mai fi vrând şi acest ministru, îmi ziceam eu, care aşa din senin, din cine ştie ce motive, politice sau de contingență personală se oferă să conducă după carul Statului, acela — infinit mai uşor pentru el dar şi infinit mai aducător de complicații şi de bătaie de cap — al Rombolului?

Reflecțiile mele însă n'au timp să se prelungească căci de îndată intrat, fără preambul, fără anticameră şi fără protocol mă văd înaintea unui om: înalt, voinic, musculos, alb la față, cu ochii clari şi luminoşi, cu energia întipărită în figură, puțin chel, extrem de afabil, simplu şi neafectat dar mai ales tânăr; auziți domnilor, tânăr ca mine şi ca d-ta cititorule.

Minunat secol al XX-lea! Secolul recordurilor înfăptuite, egalate, bătute, reegalate, rebătute, mereu şi mereu tot mai sus. Secolul lui Codos şi Rossi, al lui Lindbergh, al lui Costes, al lui Balbo, al stratosferii, al Smarandei Brăescu, al lui Post, al comandorului Bernasconi... Secolul tinereții. La 37 de ani d. Tilea este pentru a treia oară ministru. S'au dus vremurile când Disraely aştepta 60 de ani împliniți (şi peste) până ce regina Victoria (bătrână şi ea) să-i recunoască meritele!!...

Inainte de a-i trece în revistă celelalte merite sportive — şi veți vedea că are concludente — d. Tilea este deja deținătorul unui titlu național: cel mai tânăr ministru.

O strângere de mână cordială, — shake-hand *viguros şi loial — o poftire pe un fotoliu larg şi primitor, block-notesul, creionul şi... interwievul începe:*

Sportiv dela vârsta de 6 ani

— Domnule Ministru, vin pentru «Gazeta Sporturilor». Nu ştiu dacă o cunoaşteți îndeajuns...

— Dacă o cunosc îndeajuns? Cred că glumeşti punându-mi o astfel de întrebare. Citesc «Gazeta» regulat încă dela apariția ei şi profit de această împrejurare pentru ca să te autorîz să redai în mod public omagiul meu de admirație pentru acest organ care şi-a îndeplinit cu strălucire o înaltă menire de ordin patriotic, cultural şi social.

Am urmărit cu atenție toate eforturile de ameliorare pe cari «Gazeta» le-a făcut dealungul anilor şi sunt fericit să pot constata, ca cititor asiduu atât al «Gazetei» cât şi al ziarelor străine ca «L'Auto» sau «Gazetta dello Sport» că presa română de specialitate nu este întru nimic mai prejos, atât din punctul de vedere informativ cât şi din acel al judecății evenimentelor, de consorele ei străine.

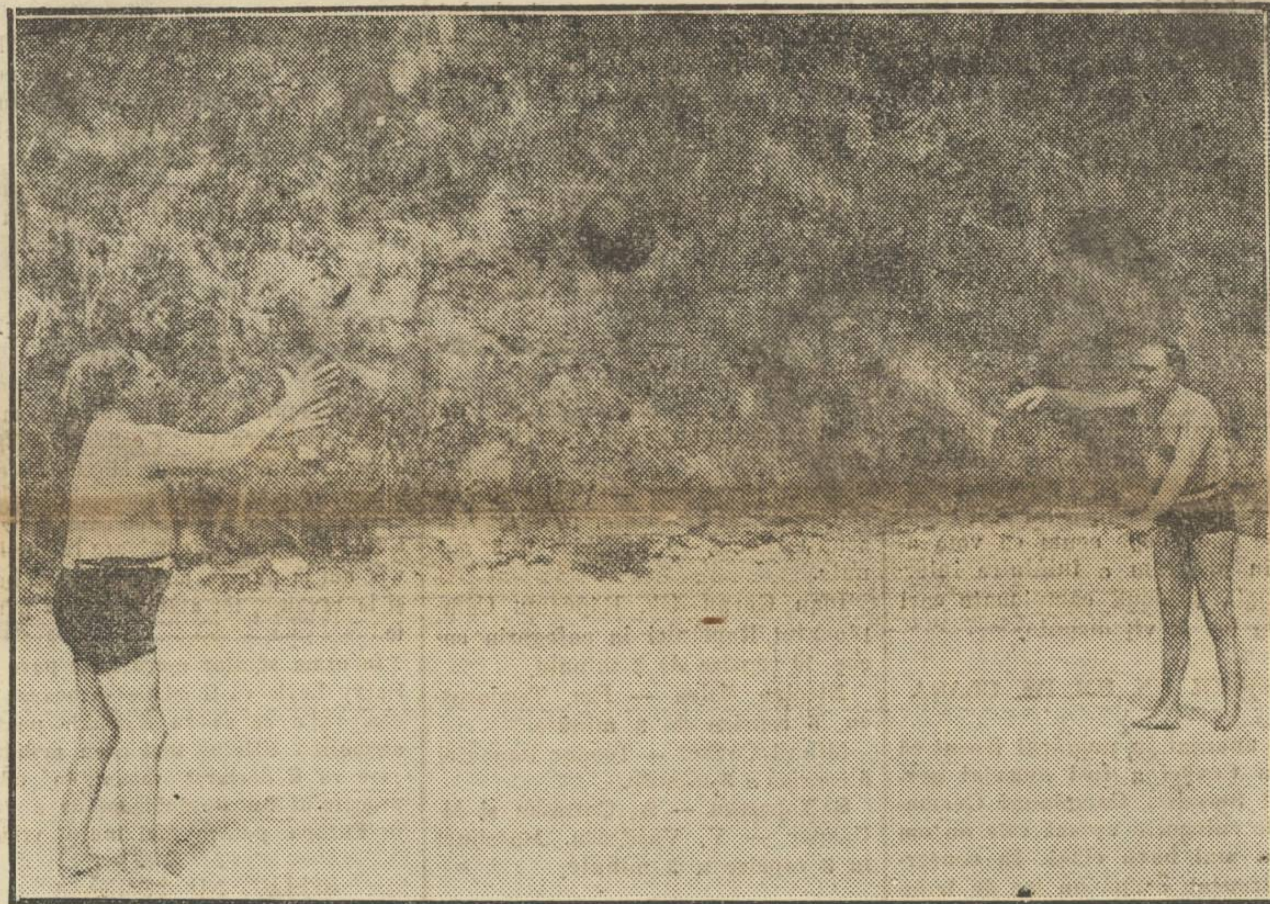
Sunt convins că din punctul de vedere al propagandei, «Gazeta Sporturilor» a avut un rol hotărâtor în difuzarea ideii sportive şi mare parte din popularitatea de care se bucură astăzi sportul în țara românească se datoreşte acestui admirabil organ.

— Domnule Ministru, vă mulțumesc în numele «Gazetei» şi sunt cu atât mai fericit de acest omagiu oficial, cu cât ziarul nostru a trăit şi s'a ridicat până acuma prin propriile sale forțe şi fără nici o încurajare oficială. Spuneți-ne, vă rog, acum ceva şi despre dvs. Când şi cum ați început să practicați sportul?

— Când am început să practic sportul? E mult de atunci. Aparțin unei familii care e fanatică după sport. Să tot fi avut şase ani când tatăl meu m'a urcat pe un ponney. Călăria a fost primul meu sport şi a rămas multă vreme sportul meu favorit. Dar părinții mei nu s'au mulțumit cu atât. In fiecare an, pe măsura desvoltării mele fizice, mă îmboldeau să practic un alt sport. Astfel, la şapte ani, la Ocna Sibiului am început natația, la opt ani am făcut patinaj, la nouă ani m'am suit pe bicicletă, la unsprezece ani am început tennis-ul pe care l-am practicat cu multă plăcere şi cu destul succes.

In calitate de tennisman am luat parte ca junior la mai multe campionate internaționale din Karlsbad, Interlaken şi Deauville.

La 12 ani, însfârşit, fiind la liceul săsesc din Sibiu am făcut parte din echipa de football, care tocmai se înființa, a liceului. Era primul an când începea să pătrundă în imperiul habsburgic (Ardealul era încă sub dominațiunea ungurească) sportul atât de popular astăzi al balonului rotund. Pot afirma deci că am făcut parte **din primele echipe de football care s'au înființat în Ardeal**. Am practicat footballul atâta timp cât am stat în liceu, paralel cu sporturile despre cari am amintit mai sus, dar la cari am adăogat încă unul şi anume: scrima. Intr'adevăr la 16—17 ani am început şi acest sport, nu numai pentrucă era util şi frumos, dar mai ales pentru că în Ardeal dăinuia ca şi în restul Ungariei vechea tradiție germanică a duelurilor între studenți. Intelegeți bine! Mă apropiam de epoca bacalaureatului, deci de epoca când ar fi trebuit să fiu trimis la universitățile din Budapesta sau din Viena. Nu se putea ca tocmai un Român să nu ştie, printre colegii lui străini şi adeseori vrăjmaşi, să tragă cu spada şi floreta.

D-nii miniştrii Mihai Popovici şi V. V. Tilea făcând pe plaje exerciţii cu balonul medical

Imi aduc aminte şi acuma, că în perioada adolescenței mele aveam drept «**livre de chevet**» o mică cărticică nemțească **Der Ringkampf**. Era un volumaş în care erau trecute la rând şi ca după catalog toate regulile sportive după cari trebuia să se țină în viață un adevărat gentleman. Intr'un cuvânt erau regulile **luptei drepte**.

Ba chiar odată, pe la vre-o 14—15 ani, din cauza abuzului de sport într'o perioadă de creştere bruscă a organismului, am suferit de o dilatație de inimă — **sportherz** cum îi spunea medicul sas al liceului din Sibiu — care mi-a împiedicat în mod absolut vreme de aproape un an practicarea oricărui sport afară de patinaj. Căci la Sibiu în parcul oraşului, pe lacul înghețat de acolo, practicam iarna un patinaj intens.

In 1914, atunci când terminam liceul, a izbucnit şi războiul mondial. Am fost trimis pe front să lupt contra aliaților pentru apărarea unei țări care a fost timp de secole cea mai înverşunată asupritoare a poporului nostru. Dar bun e Domnul! A venit în fine vremea ridicării jugului milenar şi Ardealul ca şi celelalte provincii surori, fremătând de bucurie, s'au alipit Patriei Mume.

— După cum văd, Domnule Ministru, sunteți unul dintre cei mai complecți polisportivi pe cari i-am întâlnit vreodată.

— Se poate, dar încă nu am isprăvit.

După Unire, în 1919, am plecat la Londra unde în afara altor preocupări am practicat din nou sporturile mele favorite, în special călăria şi tennisul. Acolo am văzut în 1921 la Wimbledon prima victorie europeană a lui Tilden, când marele «Big Bil» a arătat Englezilor stupefiați ce înseamnă a fi un mare campion.

Nu puteam rămâne, însă, în Anglia, fără a încerca să adaog noui cunoştinți sportive la cele pe cari le aveam deja. Am învățat deci boxul care se bucura în Albion de o mare trecere, luând în acelaş timp lecții de jiu-jitsu şi de lupte greco-romane pe cari însă trebue s'o recunosc, le-am practicat prea puțin.

... Sportiv şi astăzi

— Dar acuma, Domnule Ministru, între atâtea obligații... profesionale, mai practicați oare în mod activ sportul?

— N'aş putea să afirm că mă ocup activ de practica sportului, preocupat cum sunt de multiple probleme publice. Totuşi, sportul rămâne principala mea ocupație în clipele de delăsare. In afara automobilismului — sunt la volan destul de des — imediat ce, vara, am un moment liber, plec la Eforie unde mă dedau cu voluptate natației, fugei pe plajă şi balonului medical. Acum doi ani pe terenul O.N.E.F. dela Eforie am luat premiul I la tirul cu arma de vânătoare. Mai apoi, mi s'a făcut marea onoare de a mi se propune arbitrarea unor asalturi de scrimă date de către profesorii şi studenții I. N. E. F. Din păcate, a trebuit să refuz, reținut de alte obligații.

D. ministru Tilea antrenându-se la Eforie.

Dacă însă eu nu pot spune că practic în mod activ, zi la zi, sporturile, apoi aceiaşi educație pe care am primit-o şi care e o tradiție a familiei mele, o dau nepotului meu, Radu Tilea, care la 13 ani este mijlocaşul centru al echipei de juniori a clubului Venus şi joacă în echipa de pitici a Tennis-Clubului de Hockey pe ghiață.

Fiica mea, în etate de şapte ani, a început acum la Eforie a-b-c.-ul sportiv.

Deasemenea nu preget să folosesc avionul oridecâteori ocazia mi se prezintă sau chiar... să caut singur această ocazie.

Mai zilele trecute, trebuind să reprezint guvernul la un congres al ziariştilor din provincie care se ținea la Galați şi pierzând trenul, m'am îndreptat către aerodrom unde — în haine albe şi cu pălărie de pae — m'am suit într'o avionetă de şcoală tip Messerschmit cu care am decolat spre Galați. Inutil să adaog că am sosit la timp ca să-mi schimb hainele albe cari între timp deveniseră vinete.

Tot cu avionul şi pe vreme de furtună, în contra avizului categoric al comandantului aeroportului din Constanța, am plecat de acolo spre Bucureşti spre a putea fi prezent la un important consiliu de miniştri.

Dealtfel chiar ca om politic am avut de câştigat de pe urma practicării sportului în tinerețe. Pe vremea copilăriei mele, plecam cu părinții mei în fiecare an în străinătate, de fiece dată în altă parte.

Nu am decât să mă laud cu amintirile şi cu legături internaționale din cele mai interesante pe cari le-am adus din aceste călătorii. Găsind acolo parteneri de jocuri, recrutați dintre tineri a căror familii jucau roluri importante, fie prin situația financiară, fie prin cea politică în țările respective, am cunoscut prin sport englezi, americani, belgieni, francezi, germani, etc. cari invariabil îmi cereau relații despre țara mea.

Am putut să fac astfel, pe cât am putut, cea mai bună propagandă pentru România şi nu rareori în călătoriile mele recente prin străinătate m'am întâlnit cu un fost partener de tennis, care aflat astăzi în posturi importante de conducere în țara sa, păstrează cea mai bună impresie şi are sentimentele cele mai favorabile pentru România şi pentru țara românească.

— Atunci, Domnule Ministru, ce importanță dați practicării sporturilor în general, şi al sportului de football în special?

— Sportul îmi apare ca un factor esențial în educația tinerelor generații. E o şcoală unică de disciplină, de stăpânire de sine şi de formare a caracterelor. După mine, sportul în general privind, are următoarele trei mari avantagii: permite anume:

să-ți apreciezi obiectiv puterile-ți proprii;

să apreciezi obiectiv puterile adversarului;

dezvoltă la paroxism ideia de ca-

Alexandru Munteanu

(Continuare în pagina IV-a)